

Χαιρετισμοί της Παναγίας

Με έντονα γράμματα ο Ύμνος στην Παναγία και με απλά γράμματα η απόδοση στη νεοελληνική.

A

Ἄγγελος πρωτοστάτης, οὐρανόθεν ἐπέμφθη, εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τό, Χαῖρε (ἐκ γ´)· καὶ σὺν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε θεωρῶν Κύριε, ἐξίστατο, καὶ ἴστατο κραυγάζων πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα·

Ἄγγελος πρώτην θέσιν κατέχων μεταξύ των Αγγέλων (δηλαδή ο Αρχάγγελος Γαβριήλ) εστάλη (υπό του Θεού) από τον ουρανό (εις την γην) για να πει σε Εκείνη, η οποία έμελλε να γίνει η Μήτηρ του Θεού, το Χαίρει! Βλέποντας δε ο Ἄγγελος Σε, Κύριε, να αρχίζεις να λαμβάνεις υλική σάρκα (μέσα εις την κοιλία της) την ίδια στιγμήν, κατά την οποίαν χαιρέτιζε με την άυλη φωνή του την Παρθένο, καταλαμβανόμενος από μεγάλη έκπληξη και θαυμασμό και, στεκούμενος ενώπιον της Παρθένου, έλεγε προς αυτήν τα εξής:

Χαῖρε, δι´ ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμπει· χαῖρε, δι´ ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείπει.

Χαίρε, συ, μέσω της οποίας θα λάμψη εις τον κόσμο η χαρά (της λυτρώσεως)· χαίρε, συ, μέσω της οποίας θα εξαφανισθεί η κατάρα (που εδόθη εις το ανθρώπινον γένος δια την παρακοή του).

Χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδὰμ ἡ ἀνάκλησις· χαῖρε, τῶν δακρῶν τῆς Εὐας ἡ λύτρωσις.

Χαίρε, συ, που γίνεσαι η αιτία να επανέλθει εις τον Παράδεισον ο εκπεσών Αδάμ· χαίρε, συ, που γίνεσαι η αιτία να απαλλαγῆ η Εὐα από τις λύπες και τα δάκρυά της.

Χαῖρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς· χαῖρε, βάθος δυσθεώρητον, καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.

Χαίρε, συ, που είσαι ὕψος, το οποίον δυσκόλως δύνανται να φθάσουν και να κατανοήσουν οι διάνοιες των ανθρώπων· χαίρε, συ, που είσαι βάθος, το οποίον δυσκόλως δύνανται να δουν και αυτών των Αγγέλων οι οφθαλμοί.

Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως καθέδρα· χαῖρε, ὅτι βαστάζεις τὸν βαστάζοντα πάντα.

Χαίρε, διότι είσαι θρόνος του Βασιλέως Χριστοῦ· χαίρε, διότι βαστάζεις εις την κοιλία σου Εκείνον, που βαστάζει ολόκληρον το σύμπαν.

Χαῖρε, ἀστήρ ἐμφαίνων τὸν Ἥλιον· χαῖρε, γαστήρ ἐνθέου σαρκώσεως.

Χαίρε, συ, ο (πρωϊνός) αστέρας (αυγερινός), που προμηνύει την εμφάνιση του ηλίου (Χριστοῦ)· χαίρε, συ, εις της οποίας την κοιλία λαμβάνει σάρκα ο Θεός.

Χαῖρε, δι´ ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις· χαῖρε, δι´ ἧς βρεφουργεῖται ὁ Κτίστης.

Χαίρε, σύ, μέσω της οποίας ανακαινίζεται η (εκ της αμαρτίας διαφθαρεῖσα) Δημιουργία· χαίρε, συ, μέσω της οποίας ο Δημιουργός γίνεται βρέφος.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

B

Βλέπουσα ἡ Ἁγία, ἑαυτὴν ἐν ἀγνείᾳ, φησὶ τῷ Γαβριὴλ θαρσαλέως· Τὸ παράδοξόν σου τῆς φωνῆς, δυσπαράδεκτόν μου τῇ ψυχῇ φαίνεται· ἀσπόρου γὰρ συλλήψεως τὴν κύησιν πῶς λέγεις, κρᾶζων Ἀλληλούϊα.

Η Αγία Παρθένος, γνωρίζουσα ότι ήταν απολύτως αγνή και αμόλυντος, λέγει με θάρρος εις τον Γαβριήλ: Οι λόγοι σου είναι παράδοξοι και δεν είναι εύκολον να τους παραδεχθεί η ψυχή μου.

Διότι συ μου λέγεις ότι θα γεννήσω, αφού συλλάβω άνευ ανδρικού σπέρματος! Πώς είναι τούτο δυνατόν; Και όμως συ αυτό λέγεις και κράζεις:

Αινείτε τον Θεό.

Γ

Γνώσιν άγνωστον γνώναι, ή Παρθένος ζητούσα, έβόησε προς τόν λειτουργούντα· Έκ λαγόνων άγνών Υιόν, πώς έστι τεχθῆναι δυνατόν; λέξον μοι. Προς ήν εκείνος έφησεν έν φόβω, πλην κραυγάζων ούτω·

Η Παρθένος, επιζητούσα να αποκτήσει γνώσιν απόκρυφων και αγνώστων πραγμάτων (για τα οποία της ομιλεί ο Άγγελος), αναφώνησε προς το υπηρετικό όργανον του Θεού (δηλαδή τον Άγγελον): Από παρθενική κοιλία (όπως είναι η δική μου), πώς είναι δυνατόν να γεννηθεί υιός; Απάντησε μου! Τότε ο Άγγελος είπε εις αυτήν με φόβον, αλλά και με σταθερή φωνή, τα εξής:

Χαίρε, βουλής άπορρήτου μύστις· χαίρε, σιγής δεομένων πίστις.

Χαίρε, διότι είσαι η μύστις της απόκρυφης βουλής του Θεού . χαίρε, διότι είσαι η πίστις όλων εκείνων των θαυμαστών πραγμάτων, που (δεν επιδέχονται έρευνα, αλλά γίνονται δεκτά με σιγή.

Χαίρε, τών θαυμάτων Χριστού τó προοίμιον· χαίρε, τών δογμάτων αυτού τó κεφάλαιον

Χαίρε, διότι είσαι η απαρχή των θαυμάτων του Χριστού· χαίρε, διότι είσαι η βάση των δογμάτων της Πίστεως Αυτού.

Χαίρε, κλίμαξ έπουράνιε, δι' ής κατέβη ό Θεός· χαίρε, γέφυρα μετάγουσα τούς έκ γῆς προς Ούρανόν.

Χαίρε, διότι είσαι η έπουράνιος κλίμακα (η σκάλα) δια της οποίας κατέβη ο Θεός (εις την γην)· χαίρε, διότι είσαι η γέφυρα η μεταφέρουσα τους εκ γης πλασθέντας ανθρώπους εις τον ουρανόν.

Χαίρε, τó τών Άγγέλων πολυθρύλητον θαύμα· χαίρε, τó τών δαιμόνων πολυθρήνητον τραύμα.

Χαίρε, συ, που είσαι μέγας θρύλος και αντικείμενον θαυμασμού δια τους Αγγέλους· Χαίρε, συ, που δια τους Δαίμονας είσαι το προκαλούν πολλούς θρήνους τραύμα.

Χαίρε, τó Φώς άρρήτως γεννήσασα· χαίρε, τó πώς, μηδένα διδάξασα.

Χαίρε, συ, που ανερμήνευτα γέννησες το φώς· χαίρε, συ, που εις κανένα δεν φανέρωσες τον τρόπον της γεννήσεως αυτής.

Χαίρε, σοφών ύπερβαίνουσα γνώσιν· χαίρε, πιστών καταυγάζουσα φρένας.

Χαίρε, συ, που είσαι υπεράνω της γνώσεως και αυτών ακόμη των σοφών (διότι ούτε αυτοί δύνανται να κατανοήσουν πως εκ σου έλαβε σάρκα ο Θεός)· χαίρε, συ, που φωτίζεις με άπλετο φως τις διάνοιες των πιστών.

Χαίρε, Νύμφη άνύμφευτε.

Δ

Δύναμις του Ύψίστου, έπεσκίασε τότε, προς σύλληψιν τῆ Άπειρογάμω· και τήν εύκαρπον ταύτης νηδύν, ως άγρον υπέδειξεν ήδυν άπασι, τοίς θέλουσι θερίζειν σωτηρίαν, έν τῷ ψάλλειν ούτως·

Άλληλουϊα.

Αμέσως τότε (όταν δηλαδή η Παρθένος είπε το «Ίδού η δούλη Κυρίου ἔγενετό μοι κατὰ το ρῆμα σου»,) η δύναμις του Υψίστου Θεού επεσκίασε την μη έχουσα πείρα γάμου Κόρην, δια να συλλάβει (τον Υιόν του Θεού). Και τοιουτοτρόπως την καρποφόρο κοιλία της ανέδειξε αγρόν (φέροντα καρπὸ) γλυκὺ για ὅλους εκείνους, που θέλουν να θερίζουν την σωτηρίαν των με το να ψάλλουν οὕτως:

Αινείτε τον Θεό.

Ε

Ἔχουσα θεοδόχον, ἡ Παρθένος τὴν μήτραν, ἀνέδραμε πρὸς τὴν Ἐλισάβετ· τὸ δὲ βρέφος ἐκείνης εὐθύς, ἐπιγνὼν τὸν ταύτης ἀσπασμόν, ἔχαιρε! καὶ ἄλμασιν ὡς ἄσμασιν, ἐβόα πρὸς τὴν Θεοτόκον·

Αφού πλέον είχε δεχθεί η Παρθένος εντός της κοιλίας της τον Θεό, μετέβη προς επίσκεψιν της (συγγενούς της) Ελισάβετ. Το δε βρέφος (που ἦτο εις την κοιλία) της Ελισάβετ (ο ἅγιος Ἰωάννης ο Πρόδρομος,) αντελήφθη αμέσως τον (προς την Ελισάβετ) χαιρετισμό της Παρθένου (εννόησε, δηλαδή, ὅτι ο χαιρετισμός αὐτός προερχόταν ὄχι ἀπὸ ἀπλή γυναίκα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν Μητέρα του Θεοῦ) και γέμισε ἀπὸ χαράν. Χρησιμοποιώντας δε ὡς ἄσματα σκιρτήματα, ἔλεγε προς τὴν Θεοτόκο:

Χαῖρε, βλαστοῦ ἀμαράντου κλήμα· χαῖρε, καρποῦ ἀκηράτου κτήμα.

Χαίρε, κλήμα, που παρήγαγες τον ἀμάραντο βλαστό (τον Χριστόν) χαίρε, κλήμα που μας ἔδωσες τον ἀφθαρτο καρπὸ.

Χαῖρε, γεωργὸν γεωργοῦσα φιλάνθρωπον· χαῖρε, φυτουργὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν φύουσα.

Χαίρε, συ, που κυοφορεῖς μέσα εις τα σπλάχνα σου τον φιλάνθρωπο Γεωργό. χαίρε, συ, που γεννᾷς τον Δημιουργὸ τῆς ζωῆς μας.

Χαῖρε, ἄρουρα βλαστάνουσα εὐφορίαν οἰκτιρμῶν· χαῖρε, τράπεζα βαστάζουσα εὐθηρίαν ἰλασμῶν.

Χαίρε, γη ευφορωτάτη, που βλαστάνεις αφθονία (ὄχι υλικῶν καρπῶν, ἀλλὰ θείας) ευσπλαχνίας χαίρε, τράπεζα, που βαστάζεις ἐπάνω σου τον πλοῦτο του ελέους.

Χαῖρε, ὅτι λειμῶνα τῆς τρυφῆς ἀναθάλλεις· χαῖρε, ὅτι λιμένα τῶν ψυχῶν ἐτοιμάζεις.

Χαίρε, διότι κάνεις να ἀνθίζει λειβάδι (πνευματικῆς) ἀπολαύσεως χαίρε, διότι ἐτοιμάζεις λιμένα για τις ψυχές μας.

Χαῖρε, δεκτὸν πρεσβείας θυμίαμα· χαῖρε, παντὸς τοῦ κόσμου ἐξίλασμα.

Χαίρε, διότι εἶσαι το θυμίαμα πρεσβείας που το δέχεται ο Θεός χαίρε, συ, που ἐξιλεώνεις (με τις πρεσβείες σου) για ὅλο τον κόσμον τον Θεό.

Χαῖρε, Θεοῦ πρὸς θνητοὺς εὐδοκία· χαῖρε, θνητῶν πρὸς Θεὸν παρρησία.

Χαίρε, διότι μέσω σου ο Θεός ἔδειξε τὴν εὐνοια και ἀγαθότητα Του προς τους θνητοὺς ἀνθρώπους χαίρε, διότι μέσω σου οι ἀνθρωποι ἀπέκτησαν θάρρος να πλησιάζουν τον Θεό.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε

Ζ

Ζάλην ἔνδοθεν ἔχων, λογισμῶν ἀμφιβόλων, ὁ σὼφρων Ἰωσήφ ἐταράχθη, πρὸς τὴν ἄγαμόν σε θεωρῶν, καὶ κλεψίγαμον ὑπονοῶν Ἄμεμπτε· μαθῶν δὲ σου τὴν σύλληψιν ἐκ Πνεύματος ἁγίου, ἔφη·
Ἀλληλοῦϊα.

Ο (προστάτης σου) σώφρων Ιωσήφ, ὡ ἀμεμπτε Παρθένε, ἔχοντας εσωτερικῶς λογισμούς ἀμφιβολίας, ἐπειδὴ σε γνώριζεν ἀγάμο και (ὡς ἐκ τούτου) υποπτευόταν ὅτι εἶχες ἀνομες σχέσεις (εἰς τις ὁποῖες ἀπέδιδε τὴν ἐγκυμοσύνη σου), ταραχτήκε . Ὄταν ὁμως πληροφορήθηκε (ἀπὸ τον Ἄγγελο) ὅτι ἡ σύλληψις βρέφους στὴν κοιλία σου ἦταν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, ἀναφώνησε:

Αἰνεῖτε τον Θεό

Η

Ἦκουσαν οἱ Ποιμένες, τῶν Ἀγγέλων ὑμνούντων, τὴν ἔνσαρκον Χριστοῦ παρουσίαν· καὶ δραμόντες ὡς πρὸς ποιμένα, θεωροῦσι τοῦτον ὡς ἀμνὸν ἄμωμον, ἐν τῇ γαστρὶ Μαρίας βοσκηθέντα, ἦν ὑμνοῦντες, εἶπον·

Οἱ βοσκοὶ (που ἦταν κοντα στο σπήλαιο , ὅταν γεννήθηκε ὁ Κύριος) ἀκουσαν τους Ἀγγέλους να ὑμνοῦν το γεγονός, ὅτι ὁ Χριστός παρουσιάστηκε (εἰς τὴν γην) με ἀνθρώπινη σάρκα. Καὶ ἐνῶ ἐσπευσαν πρὸς Αὐτόν, με τῆς σκέψη ὅτι θα Τον ἐβλεπαν ὡς Ποιμένα (ὡς Ἠγέτη, δηλαδὴ, με ὅλη τὴ λαμπρότητα και μεγαλοπρέπεια Του), ἐν τούτοις βλέπουν Αὐτόν ὡς ἄμωμον πρόβατο (κατάλληλο δια θυσία), το ὁποῖον εἶχε τραφεῖ μέσα εἰς τὴν κοιλία τῆς Μαρίας. Ὑμνώντας δε αὐτήν, τῆς εἶπαν

Χαῖρε, ἀμνοῦ καὶ ποιμένος Μήτηρ· χαῖρε, αὐλὴ λογικῶν προβάτων.

Χαῖρε, συ, που εἶσαι Μήτηρ Εκείνου, ὁ Ὁποῖός εἶναι και Ἀμνός (ὡς ἀνθρωπος) και Ποιμὴν (ὡς Θεός) χαῖρε, συ, που εἶσαι ἡ μάνδρα των λογικῶν προβάτων (δηλαδὴ των πιστῶν).

Χαῖρε, ἀοράτων ἐχθρῶν ἀμυντήριον· χαῖρε, Παραδείσου θυρῶν ἀνοικτήριον.

Χαῖρε, συ, που εἶσαι τὸ ὄπλον, δια του ὁποῖου ἀμυνόμεθα κατὰ των ἀοράτων ἐχθρῶν (Δαιμόνων) χαῖρε, συ, που εἶσαι τὸ κλειδί, δια του ὁποῖου ἀνοίγονται οἱ θύρες του Παραδείσου.

Χαῖρε, ὅτι τὰ οὐράνια συναγάλλεται τῇ γῇ· χαῖρε, ὅτι τὰ ἐπίγεια συγχορεύει οὐρανοῖς.

Χαῖρε, διότι ἐξ αἰτίας σου τα οὐράνια ἀγάλλονται μαζί με τὴν γην χαῖρε, διότι ἐξ αἰτίας σου τα ἐπίγεια πανηγυρίζουν μαζί με τους ουρανοὺς.

Χαῖρε, τῶν Ἀποστόλων τὸ ἀσίγητον στόμα· χαῖρε, τῶν Ἀθλοφόρων τὸ ἀνίκητον θάρρος

Χαῖρε, συ, που εἶσαι τὸ ἀδιάκοπο κήρυγμα των ἀποστόλων (οἱ ὁποῖοι συνεχῶς ομιλοῦν δια τον ἀπὸ Εσένα σαρκωθέντα Θεό) χαῖρε, συ, που ἐμπνέεις εἰς τους μάρτυρες (τῆς Πίστεως) ἀκατάβλητο θάρρος.

Χαῖρε, στερόν τῆς Πίστεως ἔρεισμα· χαῖρε, λαμπρὸν τῆς χάριτος γνώρισμα.

Χαῖρε, συ, που εἶσαι τὸ ἀσάλευτο βᾶθρον τῆς Πίστεως χαῖρε, συ, εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ὁποῖας γνωρίσαμεν τὴν λαμπρότητα τῆς χάριτος (του Θεοῦ).

Χαῖρε, δι' ἧς ἐγυμνώθη ὁ Ἄδης· χαῖρε, δι' ἧς ἐνεδύθημεν δόξαν.

Χαῖρε, συ, μέσω τῆς ὁποῖας ἐγυμνώθη ὁ ἄδης (ἀπὸ τὴν ἐξουσία του) χαῖρε, σύ, μέσω τῆς ὁποῖας εμεῖς περιβλήθηκαμε (οὐράνιο) δόξαν.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Θ

Θεοδρόμον Ἀστέρα, θεωρήσαντες Μάγοι, τῆ τούτου ἠκολούθησαν αἴγλη· καὶ ὡς λύχνον κρατοῦντες αὐτόν, δι' αὐτοῦ ἠρεῦνων κραταιὸν Ἄνακτα· καὶ φθάσαντες τὸν ἄφθαστον, ἐχάρησαν, αὐτῷ βοῶντες· Ἄλληλουΐα.

Ὅταν οἱ μάγοι εἶδαν τὸν ἀστέρα, ὁ ὁποῖος ἐδείχνε τὸν δρόμο που ἔφερε πρὸς τὸν (γεννηθέντα) Θεό, ἀκολούθησαν τὴν λάμψη του. Ἐχοντας δε αὐτόν ὡς λύχνο (που τοὺς ἐδείχνε τὸν δρόμο), ἐρευνοῦσαν με αὐτόν να βρουν τὸν (νεογέννητο) ἰσχυρὸ Βασιλέα. Ἀφοῦ δε ἐφθασαν τοπικῶς πλησίον Εκείνου, που (ὡς Θεός) εἶναι ἀφθαστος καὶ ἀπλησίαστος, γέμισαν ἀπὸ χαρὰν καὶ εἶπαν γιὰ Αὐτόν:

Αἰνεῖτε τὸν Θεό.

I

Ἴδον παῖδες Χαλδαίων, ἐν χερσὶ τῆς Παρθένου, τὸν πλάσαντα χειρὶ τοῦς ἀνθρώπους· καὶ Δεσπότην νοοῦντες αὐτόν, εἰ καὶ δούλου ἔλαβε μορφὴν, ἔσπευσαν τοῖς δώροις θεραπεῦσαι, καὶ βοῆσαι τῇ Εὐλογημένῃ·

Εἶδαν (λοιπόν) οἱ μάγοι, οἱ ἀπόγονοι τῶν Χαλδαίων, στα χέρια τῆς Παρθένου Εκείνου, που ἐπλάσε με τὰς χεῖρας Του τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ, αἰσθανόμενοι ὅτι τὸ βρέφος αὐτὸ ἦταν ὁ Κύριος, ἐστὼ καὶ ἂν εἶχε λάβει μορφὴν δούλου (ἀνθρώπου δηλαδὴ), ἔσπευσαν να ἐκδηλώσουν τὴν πρὸς Αὐτόν λατρεία τοὺς με τὴν προσφορὰ δώρων καὶ να πουν εἰς τὴν εὐλογημένη Μητέρα Του:

Χαῖρε, ἀστέρος ἀδύτου Μήτηρ· χαῖρε, αὐγὴ μυστικῆς ἡμέρας.

Χαῖρε, συ, που εἶσαι ἡ Μητέρα τοῦ ἀστέρος ὁ ὁποῖος οὐδέποτε δύνει χαῖρε, συ, που εἶσαι ἡ αὐγὴ τῆς μυστικῆς ἡμέρας (δηλαδὴ τῆς αἰωνίου Βασιλείας τοῦ Θεοῦ).

Χαῖρε, τῆς ἀπάτης τὴν κάμινον σβέσασα· χαῖρε, τῆς Τριάδος τοῦς μύστας φωτίζουσα.

Χαῖρε, συ, που ἐσβησες τὴν κάμινο τῆς (εἰδωλολατρικῆς) πλάνης χαῖρε, συ, που φωτίζεις τοὺς ὀπαδοὺς τῆς Τριαδικῆς Θεότητος.

Χαῖρε, τύραννον ἀπάνθρωπον ἐκβαλοῦσα τῆς ἀρχῆς· χαῖρε, Κύριον φιλάνθρωπον ἐπιδείξασα Χριστόν.

Χαῖρε, συ, που ἐξεθρόνισες τὸν ἀπάνθρωπο τύραννο (τὸν διάβολο) ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ χαῖρε, συ, που παρουσίασες (εἰς τὸν κόσμον) τοῦ Χριστόν ὡς φιλάνθρωπο Κύριον.

Χαῖρε, ἡ τῆς βαρβάρου λυτρομένη θρησκείας· χαῖρε, ἡ τοῦ βορβόρου ῥοσμένη τῶν ἔργων.

Χαῖρε, σύ, που μας ἀπαλλάσσεις ἀπὸ τὴν βάρβαρο θρησκεία (τῆς πολυθεΐας) χαῖρε, Εσύ, που μας ἐλευθερώνεις ἀπὸ τὸν βόρβορο τῶν (αἰσchrών) ἔργων.

Χαῖρε, πυρὸς προσκύνησιν παύσασα· χαῖρε, φλογὸς παθῶν ἀπαλλάττουσα.

Χαῖρε, σύ, που ἐπαυσες τὴν λατρεία τοῦ πυρὸς (τὸ ὁποῖον πίστευαν ὡς θεό) χαῖρε, Εσύ, που μας σώζεις ἀπὸ τὶς φλόγες τῶν (αμαρτωλῶν) παθῶν.

Χαῖρε, πιστῶν ὁδηγὲ σωφροσύνης· χαῖρε, πασῶν γενεῶν εὐφροσύνη.

Χαῖρε, Εσύ, που εἶσαι ὁδηγὸς σωφροσύνης διὰ τοὺς πιστοὺς χαῖρε, Εσύ, που εἶσαι χαρὰ καὶ εὐφροσύνη ὅλων τῶν γενεῶν.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

K

Κήρυκες θεοφόροι, γεγονότες οἱ Μάγοι, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Βαβυλῶνα· ἐκτέλεσαντὲς σου τὸν χρησμόν, καὶ κηρύξαντὲς σε τὸν Χριστόν ἅπασιν, ἀφέντες τὸν Ἡρώδη ὡς Ληρώδη, μὴ εἰδῶτα ψάλλειν·

Ἀλληλοῦϊα.

Οι μάγοι, αφού (μετά τα όσα είδαν εις την Βηθλεέμ) κατέστησαν κήρυκες του Θεού, επέστρεψαν (από άλλο δρόμο, όπως τους είπε ο Θεός,) εις την (πατρίδα των) Βαβυλώνα και αφού (με την προσφορά των δώρων των) εκπλήρωσαν τον χρησμό Σου, Σε κήρυξαν εις όλους ως τον από Θεό κεχρισμένο Μεσσία, άφησαν δε τον Ηρώδη, ο οποίος, ως μωρολόγος και ανόητος που ήταν, δεν γνώριζε να ψάλλει:

Αινείτε τον Θεό.

Λ

Λάμπας έν τή Αίγύπτω, φωτισμόν άληθείας, έδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος· τὰ γάρ είδωλα ταύτης Σωτήρ, μή ένέγκαντά σου τήν ίσχύν, πέπτωκεν· οί τούτων δε ρυσθέντες, έβδών πρὸς τήν Θεοτόκον·

Αφού έλαμπες και εις την Αίγυπτο (όπου διέφυγες δια να σωθείς από την μανία του Ηρώδη ,) το φως της αληθινής θεογνωσίας, εξαφάνισες το σκότος της ψευδούς (ειδωλολατρικής) αρεσκείας. Διότι τα είδωλα της Αιγύπτου, Σωτήρ, κατέπεσαν , επειδή δεν υπέφεραν την ισχύ της παρουσίας Σου. Εκείνοι δε που απηλλάγησαν από την απαισία υποδούλωση εις την λατρεία των ειδώλων, κραύγαζαν προς την Θεοτόκο:

Χαίρε, ανόρθωσις τῶν ανθρώπων· χαίρε, κατάπτωσις τῶν δαιμόνων.

Χαίρε, Εσύ, που είσαι η ανόρθωσις των ανθρώπων χαίρε, Εσύ, που είσαι η κατάπτωσις των Δαιμόνων.

Χαίρε, τῆς άπάτης τήν πλάνην πατήσασα· χαίρε, τῶν είδῶλων τὸν δόλον έλέγξασα.

Χαίρε, Εσύ, που καταπάτησες (και εξαφάνισες) την πλάνην της άπάτης (του Διαβόλου) χαίρε, Εσύ, που φανέρωσες τον δόλο (του σατανά) που υποκρυπτόταν εις τα είδωλα.

Χαίρε, θάλασσα ποντίσασα Φαραώ τὸν νοητόν· χαίρε, πέτρα ή ποτίσασα τοὺς διψῶντας τήν ζωήν.

Χαίρε, θάλασσα, που βύθισες τον νοητό Φαραώ (τον διάβολον) χαίρε, βράχε, που (ανέβλυσες ύδωρ και) πότισες όσους διψούσαν την ζωή.

Χαίρε, πύρινε στύλε, οδηγῶν τοὺς έν σκότει· χαίρε, σκέπη τοῦ κόσμου, πλατυτέρα νεφέλης.

Χαίρε, πύρινε στύλε, που φωτίζεις και (με ασφάλειαν) οδηγείς όσους πορεύονται εις το σκότος χαίρε, σκέπη του κόσμου, που είσαι πλατυτέρα της (παλαιάς εκείνης) νεφέλης

Χαίρε, τροφή τοῦ μάννα διάδοχε· χαίρε, τρυφῆς άγίας διάκονε.

Χαίρε, Εσύ, που είσαι η τροφή μας, η οποία διαδέχθηκε το μάννα χαίρε, Εσύ, που είσαι η διάκονος άγίας (πνευματικής) απολαύσεως.

Χαίρε, ή γῆ τῆς έπαγγελίας· χαίρε, έξ ἧς ρέει μέλι και γάλα.

Χαίρε, Εσύ, που είσαι η Γη της Επαγγελίας (εκείνη δηλαδή που είχε υποσχεθεί ο Θεός) χαίρε, Εσύ, εκ της οποίας ρέει (πνευματικόν) μέλι και γάλα.

Χαίρε, Νύμφη άνύμφευτε.

Μ

Μέλλοντος Συμεῶνος, τοῦ παρόντος αἰῶνος, μεθίστασθαι τοῦ άπατεῶνος, έπεδόθης ως βρέφος αὐτῶ, άλλ' έγνώσθης τούτῳ και Θεός τέλειος· διό περ έξεπλάγη, σοῦ τήν άρρήτον σοφίαν, κράζων·
Ἀλληλοῦϊα.

Όταν ο (πρεσβύτες) Συμεών έμελλε να φύγει από την παρούσα ζωή, την μάταιη και απατηλή, δόθηκες στα χέρια του ως βρέφος (κατά την ημέραν του «Σαραντισμού»), αλλά τον έκαμες να εννοήσει ότι είσαι (όχι μόνον τέλειος άνθρωπος, αλλά) και τέλειος Θεός. Δια τούτο στάθηκε με έκπληξη και θαυμασμό εμπρός εις την απερίγραπτο σοφία Σου και αναφώνησε :

Αινείτε τον Θεό

N

Νέαν ἔδειξε κτίσιν, ἐμφανίσας ὁ Κτίστης, ἡμῖν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ γενομένοις· ἔξ ἀσπόρου βλαστήσας γαστρός, καὶ φυλάξας ταύτην, ὡσπερ ἦν, ἄφθορον· ἵνα τὸ θαῦμα βλέποντες, ὑμνήσωμεν αὐτήν, βοῶντες·

Νέα έκαμε Δημιουργία ο Δημιουργός και την φανέρωσε εις εμάς τα πλάσματα Του. Τούτο έπραξε με το να γεννηθεί από κοιλία , η οποία δεν γνώρισε ανδρικό σπέρμα, και με το να διατηρήσει αυτή παρθενική και αδιάφθορη , όπως ήταν και προηγουμένως, έτσι ώστε εμείς, βλέποντας το θαύμα, να υμνήσουμε την Παρθένο, βοώντας προς αυτήν:

Χαῖρε, τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας· χαῖρε, τὸ στέφος τῆς ἐγκρατείας.

Χαίρε που είσαι το άφθαρτο και αμάραντο άνθος χαίρε, Εσύ, που είσαι ο στέφανος της παρθενίας.

Χαῖρε, ἀναστάσεως τύπον ἐκλάμπουσα· χαῖρε, τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον ἐμφαίνουσα.

Χαίρε, Εσύ, που μας δίνεις μία λαμπρή εικόνα του πως θα ζούμε μετά την ανάσταση, χαίρε, Εσύ, που (με τον δικό σου άσπιλο βίο) μας φανερώνεις τον βίο των Αγγέλων.

Χαῖρε, δένδρον ἀγλαόκαρπον, ἔξ οὔ τρέφονται πιστοί· χαῖρε, ξύλον εὐσκιόφυλλον, ὑφ' οὔ σκέπονται πολλοί.

Χαίρε, δένδρον, γεμάτο από λαμπρούς καρπούς, εκ των οποίων τρέφονται οι πιστοί χαίρε, δένδρον εύσκιο, κάτω από το οποίο ευρίσκουν πολλοί (αναπαυτική) σκιάν.

Χαῖρε, κυοφοροῦσα ὁδηγὸν πλανωμένοις· χαῖρε, ἀπογεννώσα λυτρωτὴν αἰχμαλώτοις.

Χαίρε, Εσύ, διότι κυοφορεῖς οδηγό για τους πλανεμένους (στα σκοτάδια της πλάνης) χαίρε, Εσύ, διότι γεννάς απελευθερωτή για τους αιχμαλώτους (εις τον διάβολο).

Χαῖρε, Κριτοῦ δικαίου δυσώπησις· χαῖρε, πολλῶν πταιόντων συγχώρησις.

Χαίρε, Εσύ, που ικετεύεις (υπέρ ημών) τον Δίκαιον Κριτή χαίρε, Εσύ, που εξ αιτίας των ικεσιών σου δίνεται στους πολλούς, πού φταίνει, η συγχώρηση.

Χαῖρε, στολή τῶν γυμνῶν παρήρησις· χαῖρε, στοργὴ πάντα πόθον νικῶσα.

Χαίρε, Εσύ, που είσαι στολή όσων στεροούνται παρρησίας ενώπιον του Θεού (εξ αιτίας των αμαρτιών τους) χαίρε, Εσύ, της οποίας τη στοργή ποθούμε περισσότερο από κάθε άλλο πράγμα.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

≡

Ξένον τόκον ἰδόντες, ξενωθῶμεν τοῦ κόσμου, τὸν νοῦν εἰς οὐρανὸν μεταθέντες· διὰ τοῦτο γὰρ ὁ ὑψηλὸς Θεός, ἐπὶ γῆς ἐφάνη ταπεινὸς ἄνθρωπος, βουλόμενος ἐλκύσαι πρὸς τὸ ὕψος, τοὺς αὐτῷ βοῶντας·

Ἀλληλουῖα.

Επειδή είδαμε την ξένην και παράδοξο γέννηση του Κυρίου, ας αποξενωθούμε από το κοσμικό φρόνημα και από τις υλικές μέριμνες, και ας μεταθέσουμε την σκέψη μας εις τον ουρανό. Διότι γι' αυτό το λόγο ο υψηλός Θεός χαμήλωσε και παρουσιάστηκε στη

γη ως ταπεινός άνθρωπος, επειδή ακριβώς ήθελε να ελκύσει προς το ύψος του ουρανού εκείνους, οι οποίοι (Τον πιστεύουν και) αναφωνούν γι Αυτόν:

Αινείτε τον Θεό.

Ο

Ὅλος ἦν ἐν τοῖς κάτω, καὶ τῶν ἄνω οὐδόλως ἀπῆν, ὁ ἀπερίγραφτος Λόγος· συγκατάβασις γὰρ θεϊκῆ, οὐ μετάβασις δὲ τοπικὴ γέγονε· καὶ τόκος ἐκ Παρθένου θεολήπτου, ἀκουούσης ταῦτα·

Ο (Υἱός και) Λόγος (του Θεού), τον Οποίο κανένας τόπος δεν μπορεί να χωρέσει , ήταν ολόκληρος εδώ στη γή (ενωμένος με την ανθρώπινη φύση που προσέλαβε) αλλά ουδόλως απουσίαζε και από τον ουρανό. Αυτό συνέβαινε, διότι η ενανθρώπησις του Λόγου δεν αποτελούσε μετάβαση του Θεού από τον ένα τόπον (τον ουρανό) εις τον άλλον (την γην), αλλά μίαν συγκατάβαση και ταπείνωση, την οποίαν μόνον ο Θεός μπορούσε να κάνει. Η συγκατάβαση δε αυτή πραγματοποιήθηκε με το γεγονός, ότι ο Κύριος (έγινε άνθρωπος και) γεννήθηκε από μία Παρθένο αφοσιωμένη εξ ολοκλήρου εις τον Θεό, η οποία ακούει να της λέγουν (τώρα) αυτά τα (εγκωμιαστικά) λόγια:

Χαῖρε, Θεοῦ ἀχωρήτου χώρα· χαῖρε, σεπτοῦ μυστηρίου θύρα.

Χαίρε, Εσύ, που χώρεςεις (εις την κοιλία σου) τον Θεό, τον Οποίον δεν χωρεί ουδεις τόπος χαίρε, Εσύ, που είσαι η θύρα (δηλαδή ὄργανον πραγματοποιήσεως) του σεπτού μυστηρίου (της ενσάρκωσης του Θεού).

Χαῖρε, τῶν ἀπίστων ἀμφίβολον ἄκουσμα· χαῖρε, τῶν πιστῶν ἀναμφίβολον καύχημα.

Χαίρε, Εσύ, την οποία οι ἀπιστοι ακούνε ὄλο ἀμφιβολία, επειδή δεν πιστεύουν ότι από Εσένα γεννήθηκε ο Θεός) χαίρε, Εσύ, για την οποία οι πιστοί καυχώνται με πεποίθηση βαθειά.

Χαῖρε, ὄχημα πανάγιον τοῦ ἐπὶ τῶν Χερουβείμ· χαῖρε, οἶκημα πανάριστον τοῦ ἐπὶ τῶν Σεραφεείμ.

Χαίρε, ἄρμα πανάγιο Εκείνου, ο Οποῖος κάθεται ἐπάνω εις τα Χερουβείμ χαίρε, υπερτέλειε τόπε κατοικίας Εκείνου, ο Οποῖος κάθεται ἐπάνω εις τα Σεραφεείμ.

Χαῖρε, ἡ τάναντία εἰς ταῦτὸ ἀγαθοῦσα· χαῖρε, ἡ παρθενίαν καὶ λοχείαν ζευγνῦσα.

Χαίρε, Εσύ, που ἔνωσες τα ἀντίθετα (την γη με τον ουρανό) χαίρε, Εσύ, που συνδυάζεις παρθενία και εγκυμοσύνη.

Χαῖρε, δι' ἧς ἐλύθη παράβασις! χαῖρε δι' ἧς ἠνοιχθη Παράδεισος.

Χαίρε, Εσύ, διὰ της οποίας συγχωρήθηκε η παράβαση του (Αδάμ) χαίρε, Εσύ, δια της οποίας ἄνοιξε ο Παράδεισος (τον οποίο εἶχε κλείσει η ἀμαρτία των πρωτοπλάστων).

Χαῖρε, ἡ κλεῖς τῆς Χριστοῦ Βασιλείας· χαῖρε, ἐλπίς ἀγαθῶν αἰωνίων.

Χαίρε, Εσύ, που είσαι το κλειδί της Βασιλείας του Κυρίου, χαίρε Εσύ, που είσαι η ἐλπίδα για ὄλους εμάς, ότι θα ἀπολαύσουμε τα αἰώνια ἀγαθά.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Π

Πᾶσα φύσις Ἀγγέλων, κατεπλάγη τὸ μέγα, τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως ἔργον· τὸν ἀπρόσιτον γὰρ ὡς Θεόν, ἐθεώρει πᾶσι προσιτὸν ἄνθρωπον· ἡμῖν μὲν συνδιάγοντα, ἀκούοντα δὲ παρὰ πάντων οὕτως·

Ἀλληλοῦϊα.

Όλα τα τάγματα των Αγγέλων, Κύριε, κατελήφθησαν από έκπληξη και θαυμασμό εμπρός εις το μέγα γεγονός της ενανθρωπήσεως Σου (συνέβη δε αυτό,) διότι έβλεπαν Εσένα , που είσαι απλησίαστος ως Θεός, να έχεις γίνει άνθρωπος ευκολοπλησίαστος από όλους τόσο, ώστε να ζεις μαζί με εμάς και να ακούς από όλους τούτο

Αινείτε τον Θεό.

Ρ

Ῥήτορας πολυφθόγγους, ὡς ἰχθύας ἀφώνους, ὀρῶμεν ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε· ἀποροῦσι γὰρ λέγειν τό, πῶς καὶ Παρθένος μένεις, καὶ τεκεῖν ἴσχυσας· ἡμεῖς δὲ τὸ μυστήριον θαυμάζοντες, πιστῶς βοῶμεν·

Στη δική σου περίπτωση, ὦ Θεοτόκε, βλέπουμε τους ρήτορες, οι οποίοι σε άλλα θέματα ομιλούν χωρίς να τελειώνουν, να μένουν σαν ψάρια άφωνοι. Διότι τους είναι αδύνατο να εξηγήσουν πως και Παρθένος μένεις και να γεννήσεις μπόρεςες . Εμείς όμως (πιστεύοντας ακράδαντα και μη ζητώντας δια της λογικής μας να εξηγήσουμε τα ακατάληπτα έργα του Θεού,) θαυμάζουμε το μυστήριο και αναφωνούμε σε Εσένα με πίστη:

Χαῖρε, σοφίας Θεοῦ δοχεῖον· χαῖρε, προνοίας αὐτοῦ ταμεῖον.

Χαίρε, Εσύ, που έγινες το σκεύος της σοφίας του Θεού (διότι εις σε τελέσθησαν τόσα απερινόητα μυστήρια) χαίρε, Εσύ, που έγινες το θησαυροφυλάκιον των προαιωνίων σχεδίων Αυτού.

Χαῖρε, φιλοσόφους ἀσόφους δεικνύουσα· χαῖρε, τεχνολόγους ἀλόγους ἐλέγχουσα.

Χαίρε, Εσύ, που αποδεικνύεις ανόητους τους φιλοσόφους χαίρε, Εσύ, που φανερώνεις ότι οι τεχνολόγοι δεν έχουν λογικήν.

Χαῖρε, ὅτι ἐμωράνθησαν οἱ δεινοὶ συζητηταί· χαῖρε, ὅτι ἐμαράνθησαν οἱ τῶν μύθων ποιηταί.

Χαίρε, διότι εξ αιτίας σου απεδείχθησαν μωροί οι φημισμένοι ως ακαταμάχητοι διαλεκτικοί. χαίρε, διότι εξ αιτίας σου εξαφανίσθηκαν οι μυθολόγοι.

Χαῖρε, τῶν Ἀθηναίων τὰς πλοκάς διασπῶσα· χαῖρε, τῶν ἀλιέων τὰς σαγήνας πληροῦσα.

Χαίρε, Εσύ που διαλύεις τα περίτεχνα λογικά κατασκευάσματα των Αθηναίων (δηλαδή των φιλοσόφων) χαίρε, Εσύ, που γεμίζεις τα (πνευματικά) δίκτυα των ψαράδων (των μαθητῶν δηλαδή του Χριστού).

Χαῖρε, βυθοῦ ἀγνοίας ἐξέλκουσα· χαῖρε, πολλοὺς ἐν γνώσει φωτίζουσα.

Χαίρε, Εσύ, που μας ανασύρεις από τον βυθό της (περί του αληθινού Θεού) αγνοίας. χαίρε Εσύ, που φωτίζεις πολλούς με θεία γνώσιν.

Χαῖρε, ὀλκάς τῶν θελώντων σωθῆναι· χαῖρε, λιμὴν τῶν τοῦ βίου πλωτῆρων.

Χαίρε, Εσύ, που είσαι το (ασφαλές) πλοῖον για όσους θέλουν να σωθούν χαίρε, Εσύ, που είσαι ο λιμὴν αυτῶν που διαπλέουν το πέλαγος της ζωής.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.**Σ**

Σώσαι θέλων τὸν κόσμον, ὁ τῶν ὅλων Κοσμήτωρ, πρὸς τοῦτον αὐτεπάγγελτος ἦλθε· καὶ ποιμὴν ὑπάρχων ὡς Θεός, δι' ἡμᾶς ἐφάνη καθ' ἡμᾶς ἄνθρωπος· ὁμοίω γὰρ τὸ ὅμοιον καλέσας, ὡς Θεὸς ἀκούει·

Ἀλληλουῖα.

Επειδὴ Αυτὸς που (δημιούργησε και) στόλισε τα πάντα θέλησε να σώσει τον κόσμο, ἦλθε εἰς αὐτὸ κινούμενος ἀπὸ τὴν ἰδίαν Του θέληση και ἀγάπην και ἐνὼ ὡς Θεός, ἦταν Βασιλεὺς και Κύριος, ἐγίνε χάριν ἡμῶν ὁμοῖος με ἡμᾶς, δηλαδὴ ἄνθρωπος. Ἐτσι λοιπὸν καλώντας σε σωτηρία τους ὁμοίους Του (εμᾶς δηλαδὴ τους ἀνθρώπους,) μέσω του ὁμοίου (τῆς ἀνθρώπινης δηλαδὴ φύσης Του), ἀκούει (τώρα) ἀπὸ ὅλους, ὡς Θεὸς ποὺ εἶναι, τοῦτον τον ὕμνο:

Αἰνεῖτε τον Θεό.

Τ

Τείχος εἶ τῶν παρθένων, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ πάντων τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων· ὁ γὰρ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, κατεσκεύασέ σε Ποιητὴς Ἄχραντε, οἰκήσας ἐν τῇ μήτρᾳ σου, καὶ πάντας σοι προσφωνεῖν διδάξας
 Ὡς Θεοτόκε Παρθένε, εἶσαι τὸ (προστατευτικὸ) τείχος των παρθένων και ὅλων ἐκείνων που καταφεύγουν εἰς Εσένα. Εἶσαι δε, ὡς Ἀγνή Κόρη, τείχος (ισχυρὸ και ἀπόρθητο), διότι (ὄχι ἄνθρωπος, ἀλλὰ Αυτὸς ὁ Ἴδιος) ὁ Ποιητὴς του οὐρανοῦ και τῆς γῆς σε κατέστησε με τὸ να κατοικήσει σὴν κοιλία σου (και να λάβει σάρκα ἐκ των ἀγνῶν αἱμάτων σου). Ἐτσι δε δίδαξε ὅλους να λένε σε Εσένα :

Χαίρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας· χαίρε, ἡ πύλη τῆς σωτηρίας.

Χαίρε, Εσύ, που εἶσαι ἡ στήλη τῆς παρθενίας χαίρε, Εσύ, που εἶσαι ἡ πύλη δια τῆς ὁποίας εἰσερχόμαστε εἰς τὴν σωτηρία.

Χαίρε, ἀρχηγὲ νοητῆς ἀναπλάσεως· χαίρε, χορηγὲ θεϊκῆς ἀγαθότητος.

Χαίρε, Εσύ, που ἀποτέλεσες τὴν ἀρχὴ τῆς πνευματικῆς νέας δημιουργίας χαίρε, Εσύ, που παρέχεις σε εμᾶς τὸ θεῖο ἔλεος.

Χαίρε, σὺ γὰρ ἀνεγέννησας τοὺς συλληφθέντας αἰσchrῶς· χαίρε, σὺ γὰρ ἐνουθέτησας τοὺς συληθέντας τὸν νοῦν.

Χαίρε, διότι Εσύ γέννησες σε νέα (πνευματικὴ) ζῶν ὅλους εμᾶς, που ἀπὸ τὴν στιγμή τῆς συλλήψεως (σὴν κοιλία τῆς μητρός) μας εἴμαστε ἀμαρτωλοί. χαίρε, διότι Εσύ ἔδωσες σύνεση σε εμᾶς , των ὁποίων τον νοῦ εἶχε ἀφαιρέσει ὁ Σατανάς.

Χαίρε, ἡ τὸν φθορᾶ τῶν φρενῶν καταργοῦσα· χαίρε, ἡ τὸν σπορέα τῆς ἀγνείας τεκοῦσα.

Χαίρε, Εσύ, που καταργεῖς τον διάβολο, ὁ ὁποῖος διαφθείρει τὴν ὀρθοφροσύνη μας. χαίρε, Εσύ, που γέννησες τον σπορέα τῆς ἀγνότητος.

Χαίρε, παστὰς ἀσπόρου νυμφεύσεως· χαίρε, πιστοὺς Κυρίῳ ἀρμόζουσα.

Χαίρε, Εσύ, που ἐγίνε νυμφικὸς θάλαμος ἐνός υπερφυσικοῦ γάμου. χαίρε, Εσύ, που ἐνώνεις, ὡς νυμφαγωγός, τις ψυχές των πιστῶν με τον Κύριον.

Χαίρε, καλὴ κουροτρόφε παρθένων· χαίρε, ψυχῶν νυμφοστόλε Ἁγίων.

Χαίρε, Εσύ, που εἶσαι ἡ ἰδεώδης τροφός και διδάσκαλος των παρθένων. χαίρε, Εσύ, που στολίζεις με νυμφικὰ ἐνδύματα τις ἀγίες ψυχές (και τις οδηγεῖς εἰς τὴν Βασιλείαν του Θεοῦ.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Υ

Ὑμνος ἅπας ἠπτάται, συνεκτείνεσθαι σπεύδων, τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν σου· ἰσαριθμούς γὰρ τῇ ψάμμῳ ὤδᾳς, ἂν προσφέρωμέν σοι, Βασιλεῦ ἅγιε, οὐδὲν τελοῦμεν ἄξιον, ὧν δέδωκας ἡμῖν, τοῖς σοῖ βοῶσιν· Ἄλληλοῦϊα.

Όλοι οι ὕμνοι αποδεικνύονται μηδαμινοί, ὅσο και αν προσπαθοῦν να ανταποκριθοῦν προς το πλήθος της απείρου ευσπλαχνίας Σου. Διότι και αν ἀκόμη προσφέρουμε εις Σε, ὡ Ἄγιε Βασιλέα , ψαλμωδίες τόσες σε αριθμό, ὅσος είναι ο αριθμός των κόκκων της ἄμμου, δεν πράττουμε τίποτε το αντάξιο των ευεργεσιῶν που ἔκαμες εις ημάς, οι οποίοι ανακράζουμε για Σενα :Αινεῖτε τον Θεό.

Φ

Φωτοδόχον λαμπάδα, τοῖς ἐν σκότει φανεῖσαν, ὀρώμεν τὴν ἁγίαν Παρθένον· τὸ γὰρ ἄϋλον ἄπτουσα φῶς, ὀδηγεῖ πρὸς γνῶσιν θεϊκὴν ἅπαντας, αὐγῇ τὸν νοῦν φωτίζουσα, κραυγῇ δὲ τιμωμένη ταῦτα·

Βλέπουμε την αγία Παρθένο ως φωτεινή λαμπάδα, η οποία δόθηκε προς χάρη εκείνων που πορεύονται στο σκότος (της πλάνης και της αμαρτίας). Διότι αυτή, ανάβοντας το ἄϋλον φως, (γεννώντας δηλαδή τον Χριστόν,) οδηγεί ὅλους προς την αληθινή θεογνωσία, φωτίζοντας με την λάμψιν Της τον νουν μας. Γι' αυτό και τιμάται ἀπό ημάς, οι οποίοι κραυγάζουμε προς αυτήν τα εξής

Χαῖρε, ἀκτὶς νοητοῦ Ἡλίου· χαῖρε, βολὴ τοῦ ἀδύτου φέγγους.

Χαίρε, ακτίνα του πνευματικού ηλίου (δηλαδή του Χριστού). χαίρε, λάμψη του ἀστρου που δεν δῦει ποτέ.

Χαῖρε, ἀστραπή τὰς ψυχὰς καταλάμπουσα· χαῖρε, ὡς βροντὴ τοὺς ἐχθροὺς καταπλήττουσα.

Χαίρε, αστραπή που φωτίζει και λαμπρύνει τις ψυχές χαίρε, Εσύ, που ως βροντή συνταράσσεις και τρομοκρατεῖς τους εχθρούς (τους δαίμονες).

Χαῖρε, ὅτι τὸν πολὺφωτον ἀνατέλλεις φωτισμόν· χαῖρε, ὅτι τὸν πολὺρῥητον ἀναβλύζεις ποταμόν.

Χαίρε, διότι ἀνατέλλεις (διὰ της γεννήσεως) τον πολὺφωτον φωτισμό (τον Χριστόν). χαίρε, διότι ἀναβλύζεις τον πολὺρρητο ποταμό .

Χαῖρε, τῆς κολυμβήθρας ζωγραφοῦσα τὸν τύπον· χαῖρε, τῆς ἀμαρτίας ἀναιροῦσα τὸν ῥύπον.

Χαίρε, Εσύ, που παριστάνεις και συμβολίζεις την κολυμβήθρα (δια της οποίας γεννιόμαστε στη νέα ζωή). χαίρε, Εσύ, που (δια της γεννήσεως του Λυτρωτή) εξαφανίζεις τον μολυσμό της αμαρτίας.

Χαῖρε, λουτῆρ ἐκπλύνων συνείδησιν· χαῖρε, κρατῆρ κερνῶν ἀγαλλίασιν.

Χαίρε, Εσύ, που ως (θεῖον) λουτρόν καθαρίζεις την συνείδηση μας. χαίρε, Εσύ, που εἶσαι το ποτήρι , το ὁποῖον μας προσφέρει ἀγαλλίασιν.

Χαῖρε, ὁσμὴ τῆς Χριστοῦ εὐωδίας· χαῖρε, ζωὴ μυστικῆς εὐωχίας.

Χαίρε, Εσύ, που ἀναδίδεις την εὐωδία του Χριστοῦ χαίρε, Εσύ, που εἶσαι ζωή τροφοδοτουμένη ἀπὸ μυστικὸν συμπόσιον

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Χ

Χάριν δοῦναι θελήσας, ὀφλημάτων ἀρχαίων, ὁ πάντων χρεωλύτης ἀνθρώπων, ἐπεδήμησε δι' ἑαυτοῦ, πρὸς τοὺς ἀποδήμους τῆς αὐτοῦ χάριτος· καὶ σχίσας τὸ χειρόγραφον, ἀκούει παρὰ πάντων οὕτως·

Ἄλληλοῦϊα.

Επειδή ο Κύριος, ο οποίος εξοφλεί τα χρέη όλων των ανθρώπων, θέλησε να δώσει χάρη στις παλιές μας οφειλές μας προς Αυτόν (να συγχωρέσει δηλαδή όλες τις αμαρτίες μας, από της εποχής του Αδάμ), ήλθε προς εμάς, οι οποίοι είχαμε απομακρυνθεί από την χάρη Του, ήλθε δε δια του Ιδίου του Εαυτού Του (δηλαδή με το να προσφέρει για το χατήρι τους τον ίδιο τον Εαυτόν Του ως θυσία). Επειδή δε (με την θυσία Του) έσχισε το γραμμάτιον του χρέους μας, ακούει (τώρα) από όλους την εξής (ευγνώμονα) αναφώνηση : Αινείτε τον Θεό.

Ψ

Ψάλλοντές σου τὸν τόκον, ἀνυμνοῦμέν σε πάντες, ὡς ἔμψυχον ναὸν Θεοτόκε· ἐν τῇ σῇ γὰρ οἰκῆσας γαστρί, ὁ συνέχων πάντα τῇ χειρὶ Κύριος, ἡγίασεν, ἐδόξασεν, ἐδίδαξε βοᾶν σοι πάντας·

Με το να δοξολογούμε τον Υιόν Σου, ὦ Θεοτόκε, ανυμνούμε Σε ὅλοι ως ἔμψυχο Ναὸ (του Υιού Σου). Διότι ο Κύριος, που συγκρατεί το σύμπαν στα χέρια Του, κατοικώντας στην κοιλία σου, σε αγίασε και σε δόξασε και δίδαξε ὅλους να αναφωνοῦν προς σε:

Χαῖρε, σκηνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου· χαῖρε, Ἁγία Ἁγίων μείζων.

Χαίρε, Σκηνή (κατοικία δηλαδή) του Χριστού, που είναι Λόγος του Θεού και Θεός. χαίρε, Αγία, που είσαι υπερτέρα από τα Ἅγια των Ἁγίων .

Χαῖρε, Κιβωτὲ χρυσοθεῖσα τῷ Πνεύματι· χαῖρε, θησαυρὲ τῆς ζωῆς ἀδαπάνητε.

Χαίρε, Κιβωτέ , που σε εχρύσωσε (ὄχι ανθρώπινο χέρι , ὅπως την Κιβωτό της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά) το Πνεῦμα το Ἅγιο χαίρε, Εσύ, που είσαι ο ανεξάντλητος θησαυρὸς της ζωῆς.

Χαῖρε, τίμιον διάδημα βασιλέων εὐσεβῶν· χαῖρε, καύχημα σεβάσμιον ἱερέων εὐλαβῶν.

Χαίρε, Εσύ, που είσαι πολύτιμο στέμμα βασιλέων ευσεβῶν . Χαίρε, Εσύ, που είσαι σεβάσμιο καύχημα ἱερέων ευλαβῶν.

Χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀσάλευτος πύργος· χαῖρε, τῆς βασιλείας τὸ ἀπόρθητον τεῖχος.

Χαίρε, Εσύ, που είσαι ο ακλόνητος πύργος της Εκκλησίας (αυτὸς που την προφυλάσσει από τις επιθέσεις των εχθρῶν) χαίρε, Εσύ, που είσαι της (χριστιανικῆς) πολιτείας το ἀπόρθητο τεῖχος.

Χαῖρε, δι' ἧς ἐγείρονται τρόπαια· χαῖρε, δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι.

Χαίρε , Εσύ , που με τη βοήθεια σου υψώνονται τρόπαια νίκης (κατά των αντιπάλων μας) ` χαίρε, Εσύ, που με την συμβολή σου εξολοθρεύονται οι εχθροὶ μας

Χαῖρε, χρωτὸς τοῦ ἐμοῦ θεραπεία· χαῖρε, ψυχῆς τῆς ἐμῆς σωτηρία.

Χαίρε, Εσύ που είσαι η θεραπεία (των ασθενειῶν) του σώματος μου. χαίρε, Εσύ, που είσαι η σωτηρία της ψυχῆς μου.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε

Ω

᾿Ω πανύμνητε Μῆτερ, ἡ τεκοῦσα τὸν πάντων Ἁγίων ἀγιώτατον Λόγον (ἐκ γ´)· δεξαμένη τὴν νῦν προσφορὰν, ἀπὸ πάσης ῥῦσαι συμφορᾶς ἅπαντας· καὶ τῆς μελλούσης λύτρωσαι κολάσεως, τοὺς σοι βοῶντας·

Ἀλληλουῖα.

᾿Ω Μητέρα του Θεού, που αξίζεις ἀπειρους ὕμνους, Εσύ, η οποία γέννησες τον Λόγο του Θεού, τον υπερέχοντα εις αγιότητα από ὅλους τους αγίους! Δέξου την παρούσα προσφορά των προς Εσενα ὕμνων μας και ἀπάλλαξε μας από οιαδήποτε συμφορὰ και σώσε από την μέλλουσα τιμωρία ὅλους ημᾶς που με μίαν φωνή ανακράζουμε: Αινείτε τον Θεό.